

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a **Dr.M.B.** ügyvéd (1137 Budapest, Pozsonyi u. 53-55.) által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I.r. és a II.rendű felperes neve (címe) II.r. felpereseknek -, a Fodor András Ügyvédi Iroda (3530 Miskolc, Görgey A. u. 12. III/1.; ügyintéző: Dr. Fodor András ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen elszámolás iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. szeptember 21. napján meghozott 13.G.40.265/2008/20. számú ítélete ellen, a felperesek által 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 442 727 (Négyszáznegyvenkettőezer-hétszázhuszonhét) Ft, a II.r. felperesnek pedig 68 573 (Hatvannyolcezer-ötszázhetvenhárom) Ft tőkét és azoknak 2005. október 1. napjától félévente, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint együttesen a felpereseknek 100 000 (Egyszázezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Mellózi a felpereseknek az alperes javára perköltségben történő marasztalását.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek együttesen 46 700 (Negyvenhatezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az alperes jogelődje a - 2004. február 1-től végelszámolási eljárás alatt állt - S Bt. 2005. július 25-én taggyűlést tartott, amelyen a résztvevők elfogadták a végelszámoló által elkészített mérlegbeszámolót. Az abban foglaltak szerint a betéti társaságnak áfa-visszaigénylésből eredően az adóhatósággal szemben 1 270 000 Ft összegű követelése volt.

Ezt követően a perben nem álló **B.B.** a **S Bt.** beltagja és a kültagjai (a felperesek) bejelentették, hogy a társaságból kilépnek, egyidejűleg B. Gyné mint beltag, továbbá **F.J.** és **J.B.** mint kültagok a társaságba beléptek. A taggyűlésről készült jegyzőkönyv szerint a kilépő tagok egymással és a társasággal elszámoltak. A belépő új tagok az elszámolást tudomásul vették, továbbá vállalták, hogy a **S Bt.**-nek a felszámolás alatt álló gödöllői **D Kft.**-vel szembeni (bejelentett és felszámoló által visszaigazolt) ismeretlen összegben megtérülő követelését a kifizetést követően a kilépő tagok számára megfizetik. **F.J.** és **J.B.**

„mint a S-E Bt. tagjai" a taggyűlés napján (2005. július 25-én) készült írásbeli nyilatkozatukban „a taggyűléstől függetlenül" arra kötelezték magukat, hogy „a társaság első bevételeiből, legkésőbb azonban 2005. szeptember 30-ig" a társaságból kilépő tagok számára „tagi hitel jogcímén" készpénzben megfizetnek 1 270 000 Ft-ot, a következő felosztás szerint:

B.B. beltág részére:	36 322 Ft-ot,
az I.r. felperes részére:	598 678 Ft-ot,
Dr.M.B. kültág részére:	363 220 Ft-ot,
a II.r. felperes részére pedig:	271 780 Ft-ot.

A felperesek a 2007. január 15-én előterjesztett keresetükben az alperesnek 664 800 Ft-ban és annak 2005. október 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamataiban történő marasztalását kérték, utóbb azonban a keresetüket 511 500 Ft-ra, majd 511 300 Ft-ra leszállították. Arra hivatkoztak, hogy a 2005. július 25-én írásban megtett kötelezettségvállalás ellenére az alperes (névváltozást követően a S-E Bt.) a jogelődje által megfizetni vállalt 1 270 000 Ft-ból 2005. október 20-án csak 600 000 Ft-ot teljesített. A további 670 000 Ft tartozásból pedig csupán 72 500 Ft megfizetését vállalta, azt állítva, hogy a különbözetet olyan tartozások kiegyenlítésére kellett felhasználnia, amelyek még a **S Bt.**-t terhelték, ezért a különbözeti összeget kompenzálta. Utóbb az alperes átutalt a II.r. felperes számlájára még 81 000 Ft-ot is. A felperesek álláspontja szerint az általuk elismerten túli kompenzációs igénye az alperesnek nem jogszerű, mert az tőlük nem követelhető igényekre vonatkozik.

Az alperes az ellenkérelmében a módosított kereset elutasítását kérte, egyrészt azt állítva, hogy a követelt összeggel az alperes nem tartozik, mivel a kilépő tagok a jogelődjével elszámoltak. Másrészt arra hivatkozott, hogy a kötelezettséget valójában **F.J.** és **J.B.** vállalták. Mindemellett az alperes beszámítani kívánta a felperesek módosított követelésébe azokat a követeléseit, amelyek - állítása szerint - a kilépett tagokat terhelték, írásbeli nyilatkozatuk alapján.

Az elsőfokú bíróság a 10. sorszámon meghozott ítéletével a felperesek keresetét elutasította és őket az alperes javára 24 000 Ft perköltség egyetemleges megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felperesek a követelésük jogalapját az alperessel szemben nem igazolták. A 2005. július 25-én felvett taggyűlési jegyzőkönyv alapján az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy a felperesek a **S Bt.**-nek az adóhatósággal szemben fennálló 1 270 000 Ft áfa-visszaigénylésből származó követelése ismeretében tettek olyan nyilatkozatot, hogy a kilépő tagok egymással és a társasággal elszámoltak. Azt követően pedig igényük már csak a bt-nek a felszámolás alatt álló gödöllői **D Kft.**-vel szembeni követelés megtérülésekor lehetett, amelyet az alperes (új) tagjai a jegyzőkönyvben számukra kifizetni vállaltak.

A **S Bt.** belépő új tagjai által 2005. július 25-én adott írásbeli nyilatkozat - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - a felperesek és az alperes közötti 1 270 000 Ft megfizetésére vonatkozó szerződésnek nem tekinthető. E nyilatkozat alapján ezért a felperesek az 1 270 000 Ft megfizetése iránti igényüket nem az alperessel, hanem a nyilatkozattevő **F.J.**sal és **J.B.**nal szemben érvényesíthetik.

Az ítélet elleni felperesi fellebbezés folytán eljáró Debreceni Ítéltábla a .../10. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A felperesek másodfokú perköltségét 45 700 Ft-ban, míg az alperesét 15 000 Ft-ban állapította meg.

Az ítéltábla megállapítása szerint a felperesek keresetének elutasítása a jogalap hiányára utalással nem volt megalapozott. A felpereseknek a 2005. július 25-i taggyűlésről felvett jegyzőkönyvben rögzített azt a nyilatkozatát, hogy ők a társasággal elszámoltak, úgy kellett értelmezni, hogy ők a taggyűlés napján a jegyzőkönyvben meghatározott minden vagyonnal összefüggésben elszámoltak, és meghatározták a teljesítés körülményeit is, amelyet az alperes (mint jogutód) magára nézve kötelezőnek is tartott és el is ismert egészen a beszámítási igényének bejelentéséig. Az elszámolás a felek között a 2005. július 25-én meglévő vagyonnal egyrészt a taggyűlési jegyzőkönyv 5. oldalának utolsó bekezdése szerint, másrészt a külön felvett „megállapodás”-ban foglaltak szerint történt meg. Azokat pedig valamennyi fél elfogadta magára nézve kötelezőnek, senki nem támadta meg, csupán a további teljesítést tagadta meg a jogutód alperes a felperesek módosított követelése vonatkozásában a beszámítási kifogására hivatkozással. Az alperes az ellenkérelmében egyrészt a jogelődje végelszámolásával összefüggésben felmerült könyvelői díj megfizetéséből eredő (312 500 Ft összegű), másrészt a társaság be nem hajtott számlakövetelése miatt keletkezett (200 000 Ft összegű) követeléseit kívánta beszámítással érvényesíteni a felperesekkel szemben az I.r. felperes és **Dr.M.B.** 2005. augusztus 15-én keltezett nyilatkozatára hivatkozással, miszerint „amennyiben az átadás-átvétel időpontját megelőzően a betéti társaság korábbi tevékenységével összefüggésben a társasággal szemben követelés merülne fel, úgy annak kiegyenlítése a volt tagokat terheli”. A felperesek azonban a beszámítási igényt a jogalapjában és az összecszerúságában is vitatták. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét arra tekintettel helyezte hatályon kívül, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem tisztázta a beszámítási kifogás tekintetében a jogvita kereteit és elmaradt annak tárgyában a megalapozott döntéshez szükséges bizonyítás lefolytatása is. A megismételt eljárásra vonatkozóan akként foglalt állást, hogy - amennyiben új tény, vagy körülmény nem ad okot eltérő tényállás megállapítására - a felperesek keresete a rendelkezésre álló adatok és a felek perbeli nyilatkozatai alapján elbírálnak, tekintetben tehát további bizonyítás lefolytatása nem szükséges. Az alperes beszámítási kifogásának elbírlásához azonban tisztázni kell a felek között ebben a vonatkozásban fennálló vita kereteit, mivel a felperesek vitatták az alperes beszámítási kifogását. A felek nyilatkozatainak és bizonyítási indítványainak előterjesztését követően kellett tehát az elsőfokú bíróságnak arról döntenie, hogy az alperes beszámítási kifogásában érvényesített követelések a társaság korábbi tevékenységével összefüggésben felmerült, a társasággal szemben érvényesített követelésnek minősültek-e.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a felajánlott bizonyítás lefolytatását követően a felperesek keresetét újból elutasította és kötelezte őket arra, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg 53 125 Ft perköltséget az alperesnek.

Az elsőfokú bíróság **F.J.**-nak „a felperesi részlől nem cáfolta” tanúvallomására hivatkozással azt állapította meg, hogy a társaságból kilépő és az oda belépő tagok szándéka olyan adásvételi szerződés megkötésére irányult, amelynek alapján a kilépő tagok a belépő tagoktól valójában az alperes gazdasági társaságnak a felek által meghatározott vételárát

kapták meg. Ebben az esetben pedig a jogviszony a régi és az új tagok között jött létre, annak ellenére, hogy látszólag a változás a 2005. évben hatályos „A gazdasági társaságokról” szóló, 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) 95.§ (1) és (2) bekezdése alapján valósult meg. Kifejtette, hogy **F.J.** tanúvallomása egyértelműen alátámasztotta azt a körülményt, hogy a perbeli nyilatkozat nem a társaság, hanem annak új tagjai kötelezettségvállalását tartalmazta. Ezért határozott ismét a felperesek keresetének elutasításáról, amelyre tekintettel az alperes beszámítási kifogását érdemben már nem vizsgálta.

Az ítélettel szemben ismét a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben

- elsődlegesen - a sérelmezett határozat megváltoztatását és az alperesnek a módosított kereseti kérelmüknek megfelelő marasztalását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Hivatkoztak arra, hogy az alperes jogelődje, a **S Bt.** végelszámolása alatt jelentkeztek azok a személyek, akik be kívántak a társaságba lépni és az alperes egyrészt vállalta a régi tagok tagi kölcsönének kiegyenlítését (amely teljességbe is ment), másrészt vállalta a per tárgyát képező az adóhatósággal szembeni áfa-visszaigénylés összegének a számukra történő megfizetését is. Álláspontjuk szerint ezt támasztja alá, hogy **F.J.** és **J.B.** kültagok arra kötelezték magukat, hogy a hivatkozott összeget a társaság első bevételeiből (nem pedig a saját vagyonukból) fizetik meg, továbbá a nyilatkozatuk utolsó bekezdésében is az szerepel, hogy az APEH Pest Megyei Igazgatósága által jóváírásra kerülő áfa összege a tagok gyűlésén felvett jegyzőkönyvben rögzítettek alapján a **S Bt.** régi tagjait illeti. Hangsúlyozták, hogy az áfa-visszaigénylés a gazdasági társaságot megillető jogosultság volt, ezáltal annak elszámolása a természetes személyek között fogalmilag kizárt. A felperesek a beszámítási kifogás elutasítását kérték, mivel a könyveléssel kapcsolatos kiadás - állításuk szerint - az alperes érdekkörében merült fel, annak elvégzésére nem a felperesek és a volt tagok megbízása alapján került sor. A ki nem egyenlített 200 000 Ft összegű számlával összefüggésben pedig előadták, hogy az alperesnek módja lett volna a követelés behajtásáról intézkedni, illetőleg utóbb - a tartozás kötelezettjének felszámolási eljárásában - az igényét érvényesíteni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperesek fellebbezése alapos.

A peres felek az ügyben tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítéltőábla a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a Debreceni Ítéltőábla .../10. számú hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatást betartva a beszámítási kifogással kapcsolatban a jogvita kereteit tisztázta és a bizonyítással összefüggő tájékoztatási kötelezettségének is eleget tett. A 2. sorszámú végzésében, valamint a 2009. május 11. napján tartott tárgyalásról készült 14. sorszámú jegyzőkönyvben ugyanis felhívta az alperest a bizonyítékai előterjesztésére, illetve (a jegyzőkönyv 6. oldalán) a Pp. 3.§ (3)

bekezdésének megfelelően tájékoztatta is őt, amelyek eredményeként az alperes az okiratait, bizonyítékait csatolta is.

Az elsőfokú bíróság azonban az újabb ítéletének meghozatalakor tévesen tért el az ítéletábrának a megismételt eljárás során meg nem döntött megállapításaitól és - arra tekintettel - indokolatlanul nem foglalt állást az eltérő jogi álláspontja miatt a beszámítási kifogás tárgyában, amelyre vonatkozóan azonban az ítéletábra által elrendelt bizonyítási eljárást lefolytatta.

A Pp. 252.§ (4) bekezdésében foglaltak szerint, amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezi, a hatályon kívül helyező végzésnek tartalmazni kell - egyebek mellett - a másodfokú bíróságnak az új eljárásra vonatkozó utasításait, az elsőfokú bíróságot pedig a másodfokú bíróság megállapításai és állásfoglalásai kötik. Ez azonban nem feltétlen kötöttség, tehát nem jelenti azt, hogy azoktól az elsőfokú bíróság semmilyen körülmények között nem térhet el, mivel a másodfokú bíróság megállapításai, következtetései, iránymutatásai - értelemszerűen - csak a határozata meghozatalakor rendelkezésére álló peranyagra támaszkodtak (támaszkodhattak). Ezért olyan esetben, amikor a további eljárás során felmerülő újabb tények és bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság által megállapított tények megdőlnék, az elsőfokú bíróságot az újabb eljárásban (az érintett körben) már nem kötik a másodfokú bíróság megállapításai és állásfoglalásai sem. Mindezekből következően a másodfokú bíróságnak a bizonyítást elrendelő végzésétől - amelyhez kötve van - az elsőfokú bíróság csak akkor és annyiban térhet el, ha az elrendelt bizonyítás utóbb az újabb adatokra tekintettel feleslegessé válik. (Ezt az iránymutatást adta a Legfelsőbb Bíróság Elnökségi Tanácsa a Bírósági Határozatok című folyóiratban 1978. évben 299. sorszámon közzétett - azonban még jelenleg is irányadó - határozatában.)

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság (**J.B.** István és **V.K.** tanúk mellett) tanúként hallgatta ki **F.J.t.**, aki - az alperes társaság tagjaként - a perbeli jogvitában nem tekinthető érdektelen tanúnak. Ezért az ő vallomása önmagában nem adhatott kellő alapot arra, hogy az elsőfokú bíróság eltérhessen az ítéletábrának a felperes kereseti kérelmére vonatkozóan a hatályon kívül helyező végzésben tett megállapításaitól és - az attól eltérő ténymegállapítása alapján - jogszerűen mellőzhesse a beszámítási kifogásra vonatkozóan lefolytatott bizonyítás értékelését.

A hatályon kívül helyező végzésben foglalt megállapításoktól ugyanis az elsőfokú bíróság az újabb ítéletének meghozatalakor csak abban az esetben térhetett volna el, ha a megismételt eljárásban olyan (elvileg nem kizárható) újabb tények, vagy bizonyítékok merültek volna fel, amelyek annak a megalapozott megállapítására adtak volna alapot, hogy nem az alperes, hanem - valamilyen eddig nem ismert ok miatt - a kültagjai kötelesek a felperesek felé az alperes áfa-visszaigényléséből eredő követelésének megfizetésére. Tény, hogy a megismételt eljárás során a felperesek ilyen tárgyú elismerő nyilatkozatot nem tettek és az alperes sem hivatkozott ilyen tartalmú bizonyítékokra. Ezzel szemben az is tény, hogy **F.J.** tanú kihallgatását - **J.B.** és **V.K.** tanúkkal együtt - nem az alperes, hanem a felperesek indítványozták és csak az alperes beszámítási kifogásával összefüggésben. A megismételt eljárásban tehát az alperesi kültagok fizetési kötelezettségére vonatkozó, a korábbiól eltérő megállapításra okot adó újabb tények, bizonyítékok nem merültek fel. Ezért az elsőfokú bíróságnak - az ítéletábra meg nem döntött ténymegállapításaiból kiindulva - az alperes beszámítási kifogása alaposságát vizsgálnia kellett volna, amelyet az

elsőfokú íráság - a megalapozatlanul eltérő jogi álláspontja miatt - elmulasztott. A Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján azonban az ítéltábla a perben érvényesített jog, illetőleg az azzal szemben felhozott védekezés alapjául szolgáló olyan kérdésekben is határozhatott, amelyekben az elsőfokú bíróság nem határozott, amennyiben a döntésének meghozatalához szükséges adatok rendelkezésre álltak. Az adott esetben pedig az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogás elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, amelynek alapján az ítéltábla az alábbiakat állapította meg;

A könyvelési feladatok elvégzéséért kifizetett díjra vonatkozó beszámítási kifogással összefüggésben az alperes a megismételt eljárásban egyrészt igazolta, hogy 312 500 Ft-ot a **P Kft**-nek kifizetett, másrészt az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki a könyvelést végző személyt arra vonatkozóan, hogy az igazolt ellenszolgáltatásért milyen feladatokat kellett ellátnia. **V.K.** a tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy 2005. február 1-jétől - júliusig kellett a könyvelést, az adóbevallásokat, illetőleg azokat a nyilvántartásokat elkészítenie, amelyek a tárgyi eszközökre, készletekre vonatkoztak, mert etekintetben a társaságnak nem volt megfelelő kimutatása. A tanú előadta azt is, hogy a könyvelési feladat nem jelentett sok tételt, azonban az alapokmányok „több helyen hibásak voltak”, illetőleg „mindennek utána kellett járni”. Állítása szerint meg kellett keresnie az adóhatóságot is aziránt, hogy szükséges-e a már benyújtottakon túl további könyvelési dokumentáció elkészítése a végelszámolási időszak tekintetében és ekkor került sor a felperesek részéről annak a nyilatkozatnak az aláírására, hogy ők az - esetleges - azzal kapcsolatos költségek megfizetését vállalják. A **V.K.** által elvégzett könyvelési feladatok pontos tartalmára, terjedelmére vonatkozóan azonban további értékelhető adatok nem álltak rendelkezésre, mert azokat az alperes - az elsőfokú bíróság felhívása ellenére - nem nyújtotta be az iratokhoz.

A cégnyilvántartás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy az alperes jogelődje 2004. február 1-től - 2005. július 25-ig végelszámolás alatt állt.

A végelszámolására vonatkozóan irányadó jogszabály, „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 77.§-a szerint a jogutód nélküli megszűnést kimondó határozatot meghozó szervezet (az alperes jogelődjének taggyűlése) azonban a végelszámolás ideje alatt a végelszámolás megszüntetéséről és a működésének továbbfolytatásáról döntött. A 2005. július 25-én hatályos „A felszámolás és a végelszámolás számviteli feladatairól” szóló, 225/2000. (XI.19.) Kormányrendelet 17.§-a alapján, ha a gazdálkodó szervezet a Cstv. 77.§-a alapján a végelszámolás megszüntetéséről és a működés továbbfolytatásáról dönt, a végelszámolónak eleget kell tennie a 15.§-ban a végelszámolás befejezésére vonatkozóan előírtaknak. A hivatkozott Kormányrendelet 15.§ (1) bekezdése szerint a végelszámoló a végelszámolás befejezésekor a számviteli elszámolások, nyilvántartások alapján az egyes üzleti évekről külön-külön beszámolót, az utolsó üzleti évről - a végelszámolás befejezésének napjával, mint mérleg-fordulónappal - készült beszámolóban kimutatott eredmény felosztása után végelszámolási zárómérleget, zárójelentést, vagyonfelosztási javaslatot, valamint záró adóbevallást készít. „Az adózás rendjéről” szóló, 2003. évi XCII. (Art.) 178.§ 2. pontja szerint adóév az a naptári év, amelyre az adókötelezettség vonatkozik, továbbá a számvitelről szóló törvényben meghatározott beszámoló adataira épülő adó- és adó jellegű kötelezettségek tekintetében a számvitelről szóló törvény szerinti üzleti év. „A számvitelről”

szóló 2000. évi C. törvény 11.§ (1) bekezdése szerint az üzleti év az az időtartam, amelyről a beszámolót kell készíteni és annak időtartama megegyezik - a (2)-(13) bekezdésekben foglalt kivételével - a naptári évvel. A (12) bekezdés szerint a végelszámolás időszaka általában egy üzleti év. Amennyiben a végelszámolás 12 naptári hónap alatt nem fejeződik be, a végelszámolás időszaka alatt az üzleti év(ek) időtartama 12 hónap, míg az utolsó üzleti év 12 naptári hónapnál rövidebb is lehet.

A Cstv. 78.§ (1) bekezdése szerint a végelszámolás költségeit a gazdálkodó szervezet viseli.

A perbeli adatok alapján tényként állapítható meg, hogy az alperes jogelődjének a 2004. február 1-jétől végelszámolás alatt állt **S Bt.**-nek a társasági adóbevallása a 2005. január 31-ig terjedő időszakról az adóhatóság felé a végelszámoló részéről - utólagos korrigálással - „rendben beadásra” került. A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján pedig az is megállapítható, hogy a 2005. február 1-től - 2005. július 24-ig tartó időszakról (amikor a cég a végelszámolásról visszatért és új névvel, új tulajdonosi körrel folytatta a tevékenységét) ugyancsak a végelszámolónak kellett elkészítenie a beszámolót, a végelszámolási zárómérleget, a záró-adóbevallást és azokat megküldenie az adóhatóságnak, továbbá az is, hogy a végelszámolással szükségszerűen felmerülő egyéb költségekkel együtt a végelszámoló díját a gazdálkodó szervezetnek kellett viselnie, azok felmerülésekor. Mindezekből következően az I.r. felperes által is aláírt 2005. augusztus 15-i nyilatkozat nem értelmezhető akként, hogy abban a társaság volt tagjainak egy része olyan költség megtérítését (is) vállalta, amely igazoltan az átadás-átvétel után és nem a cég „korábbi tevékenységével összefüggésben”, hanem a végelszámolási eljárás befejezése, illetőleg a cég működésének folytatása miatt merült fel. A hivatkozott nyilatkozat ugyanis kifejezetten csak a társaság korábbi tevékenységével összefüggésben felmerülő követelésre és nem a végelszámolással szükségképpen még keletkező, a társaságot terhelő költségre vonatkozott. **V.K.** tanú pedig nem vitásan 2005. augusztus 15-ét követően (2005. szeptember 13-án) kereste meg az adóhatóságot a végelszámolás befejezésével összefüggésben követendő további könyvelési eljárás tárgyában, amelyet nyilvánvalóan azt követően végzett el. Az a költség tehát, amely abból eredően merült fel, hogy az alperes 2005. szeptember 13-a után a végelszámolás befejezése helyett elvégeztette a végelszámolás megszüntetéséről és a cég működésének továbbfolytatásáról szóló döntéshez szükséges könyvelői feladatokat a 2005. augusztus 15-én keltezett nyilatkozat alapján nem hárítható át a nyilatkozó tagokra, akkor sem, ha az alperes társaság annak során a általa megbízott könyvelővel a cég korábbi, meghatározhatatlannak tartott könyvelési adatait is ellenőriztette. Amennyiben ugyanis az új tagok átvizsgáltatták a könyvelőjükkel a részükre átadott iratokat, számlákat és egyéb könyvelési dokumentumokat, annak a költsége nyilvánvalóan nem minősíthető olyan, a társaság korábbi tevékenységéből származó, a társasággal szemben felmerült követelésnek, amely az I.r. felperes, valamint **Dr.M.B.** nyilatkozata alapján a felpereseket terhelhette volna, éppúgy, mint a végelszámolási eljárás befejezésével összefüggésben felmerült könyvelési költség sem.

Mindezekre tekintettel az alperesnek a 312 500 Ft könyvelési költség beszámítására irányuló igénye a felperesekkel szemben alaptalan volt.

Az ítéltábla alaptalannak találta az alperes beszámítási kifogását a **S Bt.** által 2005. április 5-én kiállított 0960186. számú (200 000 Ft összegű) számlával összefüggésben is. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a hivatkozott számlát az alperes felé a F Kft-nek kellett volna kiegyenlítenie. A követelés alapjául szolgáló jogviszony tehát a két társaság között állt fenn. A beszámítási kifogás alaposságának vizsgálata szempontjából annak nem volt jelentősége, hogy a számlát utóbb helyesbítették, és annak sem, hogy a kötelezett gazdálkodó szervezet „meghatározó befolyást gyakorló” tagjai részben ugyanazok a személyek, akik az alperesi jogelőd társaságból kiléptek. Önmagában amiatt ugyanis, hogy egy, részben az alperes jogelődjének volt tagjai által tulajdonolt önálló jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság a tartozását a jogutód alperes számára nem egyenlítette ki, az alperes volt tulajdonosai, illetőleg az adós társaság tulajdonosainak személyes megtérítési kötelezettségét - további tényállítások és a jogcímre történő hivatkozások nélkül - nem alapozhatta meg. A felperesek követelésébe történő beszámítási igénye tehát az alperesnek e követelés vonatkozásában is jogalap nélküli. Erre a követelésre tehát ugyancsak nem terjedt ki a volt tagok egy része által aláírt 2005. augusztus 15-i nyilatkozat.

Az alperes számára egyébként a működése továbbfolytatását követően még mintegy másfél év állt (volna) rendelkezésre ahhoz, hogy az utóbbi igényét a F Kft-vel szemben érvényesítse 2008. április 6-ig, az utóbbi cég felszámolásának elrendeléséig, majd azt követően is bejelentethette volna az igényét az adós társaság felszámolójához. Beszámítási kifogásként azonban az alperes az általa behajtani elmulasztott számlakövetelést a felperesekkel szemben eredményesen nem érvényesíthette.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla a megismételt eljárás során a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az alperes beszámítási kifogását teljes mértékben alaptalannak találta, ezért a felperesek leszállított keresetének megfelelően kötelezte az alperest a felperesek javára az 511 300 Ft megfizetésére a Debreceni Ítéltáblán 2008. július 9-én tartott tárgyaláson felvett .../6. számú jegyzőkönyv 4. oldalának harmadik bekezdésében foglaltak szerint.

A késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját az ítéltábla az alperes által vállalt 2005. szeptember 30-i határidőt követő napban, a kamat mértékét pedig - a kereseti kérelemmel egyezően - a Ptk.301.§ (1) bekezdésének megfelelően állapította meg.

Az ítéltábla az elsőfokú perköltség tárgyában a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján határozott, amelynek során a felperesek eredetileg előterjesztett kereseti kérelmének összegéből indult ki, azonban figyelembe vette, hogy az alperes már a keresetindítást megelőzően megfizetett a felpereseknek 72 500 Ft-ot és 81 000 Ft-ot, amelyre tekintettel a felperesek utóbb a keresetüket leszállították. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a felperesek által lerótt kereseti illeték és a felperesek közös jogi képviselője ügyvédi munkadíja arányos részéből, valamint a hatályon kívül helyező végzésben a felperesek javára megállapított költségből álló elsőfokú (rész)perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Az ügyvédi költség megállapításakor az ítéltábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában és a 4/A.§ (1) bekezdésében foglaltakat alkalmazta.

A másodfokú perköltségről pedig az ítéletábra a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján akként határozott, hogy a pereszes alperest kötelezte az eredményesen fellebbező felperesek másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségei megtérítésére. Ennek során figyelembe vette a felperesek által lerótt fellebbezési illetéket, valamint a közösen viselt ügyvédi munkadíjból eredő költséget, melynek összegét, a Pp.79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, a R. 3.§ (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2010. október 19.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-